

[Henning Philipsen.]

lig videre. Mit spørgsmål går derfor på, om hr. Guldberg ville være interesseret i at få dette aspekt draget ind i diskussionen.

Hr. Dahlgaard sagde i meget vrede vendinger, opfattede jeg det — nu er det jo ikke sikkert, det er så vredt ment, som det er sagt — at i denne sag laver S og SF, hvad der passer dem. Må jeg have lov til at spørge hr. Dahlgaard: var sagen ikke i den regerings tid, hvor hr. Dahlgaard var minister, den, at intet kunne gennemføres i dette folketing, hvis 14 radikale medlemmer sagde nej? Det er vist den historiske kendsgerning. Intet kunne gennemføres i folketinget, hvis 14 radikale medlemmer sagde nej. Så er det grove løjer i en EF-tid at præstere denne sammenligning på grundlag af noget, som vi i forvejen havde sagt fra over for i den forrige regerings periode.

Jeg vil gerne komme med et par bemærkninger om forslaget om ændring af loven om boligsikringen. Vi tiltræder såvel lovforslaget som de ændringsforslag, der er stillet af ministeren. Vi anser dette for at være en tiltrængt revision af boligsikringsloven på baggrund af de givne forudsætninger, som jo er boligforliget af 1966. Jeg vil gerne understrege, hvad hr. Arne Larsen sagde før: vi har altid betragtet loven om boligsikring som en beskyttelsesforanstaltning for lejerne, selv om jeg meget vel ved, at det netop er alle andre end lejerne, som i den sidste ende får gavn heraf. Dette understreger, hvor forkert der efter vor opfattelse blev handlet, da man lavede boligforliget, og det understreger også, at den går altså ikke længere.

Socialistisk folkeparti stemte i sin tid for boligsikringsloven, fordi vi som sagt betragtede den som en beskyttelsesforanstaltning for lejerne imod en efter vor opfattelse aldeles forfæjlet boligpolitik, som tog sin begyndelse, da man sønderlemmede boliglovene af 1946. Det er fra det udgangspunkt, man er fortsat, og man har ikke stoppet siden. Hvis vi ikke prøver på at ændre denne tilstand, vil vi fortsætte i nøjagtig det samme spor,

og så kommer der ikke noget fornuftigt ud af det.

Hertil kommer som noget karakteristisk, at de politikere og aviser, som anvender mest energi på at harcelere over boligtilskuddene, altid ensidigt udløser deres galde over de ordninger, der som f. eks. boligsikringen skulle fungere som en beskyttelsesforanstaltning, mens man med en stædighed, som var en bedre sag værdig, aldrig nogen sinde angriber de ordninger på boligområdet, der virker som begunstigelser for de bedst etablerede og de mest velbærgede i dette land. Det ville have klædt de borgerlige partier bedre, om de rent ud havde sagt, at rettigheder og begunstigelser til de mest velbærgede på boligområdet skal fastholdes. Det gør de ikke. I stedet for kaster de sig ved den første givne lejlighed over alt muligt andet — det oplevede vi under finanslovsforslagets første behandling — for at skjule deres virkelige hensigter. Jeg synes, at modstanden mod disse lovforslag her dokumenterer, at sådan forholder det sig.

Socialistisk folkeparti betragter denne revision af boligsikringen såvel som øvrige revisioner på boliglovgivningsområdet som et nødvendigt oprydningsarbejde. Men når det er tilendebragt, må der skabes et grundlag for en anden og bedre boligpolitik, hvis sigte — det synes jeg bør understreges — må være at fjerne boligbyggeriet fra den private finansierings vilkårligheder og i takt hermed afskaffe flertallet af de nuværende ordninger, som kun er lapperier, og hvis virkninger i retning af social retfærdighed er en social illusion.

En boligpolitik med dette sigte skal ikke komme til at mangle vor medvirken.

Boligministeren (Helge Nielsen): Jeg har først nogle enkelte bemærkninger til de forskellige ordførere og dernæst nogle bemærkninger af mere generel karakter i forbindelse med den mindretalsudtalelse fra VKRs side, som er optrykt i betænkningen.

Må jeg sige til hr. Hastrup, at det er vel rigtigt, at årsagerne til udlejningsvanskelig-